

ไม่สามารถเข้าใจและเห็นแจ้งคำสอนที่แท้จริงของพระพุทธเจ้าได้ และไม่สามารถปฏิบัติเพื่อดับทุกข์ของจิตใจได้ เพราะยังขาดปัญญาที่เป็นหัวใจสำคัญในการปฏิบัติเพื่อดับทุกข์

ธาตุพื้นฐานโลก

การศึกษาเพื่อให้เกิดปัญญาตามหลักของพระพุทธเจ้านั้น **พระพุทธองค์ทรงสอนให้เราศึกษาจากร่างกายและจิตใจของเราเอง** ซึ่ง คือจากร่างกายของเราเองที่ยังไม่ตายนี้ และจากจิตใจของเราเองที่ยังมีสติสัมปยุตอยู่ (คือรู้สึกตัวคืออยู่ และยังไม่ทำอะไรก็ได้)

โดยสิ่งทั้งหลายบนโลกของเรานี้ ที่เราสามารถสัมผัสหรือรับรู้ได้นั้นก็สรุปได้ ๒ อย่าง คือ **วัตถุ กับ จิตใจ** โดยวัตถุก็คือสิ่งที่เราสามารถสัมผัสได้ด้วย ตา หู จมูก ลิ้น และกาย (คือทางผิวหนังและเนื้อเยื่อของร่างกายทั้งหมด) ซึ่งวัตถุก็ยังแยกได้ ๒ อย่าง คือ **วัตถุที่ไม่มีชีวิต กับ วัตถุที่มีชีวิต**

วัตถุที่ไม่มีชีวิตนี้ก็ได้แก่พวก ดิน หิน ทราย น้ำ อากาศ และ โลหะ อโลหะ ไม้ พลาสติก ยาง กระจก เป็นต้น โดยวัตถุทั้งหลายนี้เกิดมาจาก **วัตถุธาตุ ๔** อย่างมารวมตัวกัน คือ (๑) **ธาตุดิน** คือของแข็ง (๒) **ธาตุน้ำ** คือของเหลว (๓) **ธาตุไฟ** คือความร้อน และ (๔) **ธาตุลม** คือก๊าซ

วัตถุธาตุทั้ง ๔ นี้เองที่เป็นธาตุพื้นฐาน ที่ธรรมชาติได้นำมาปรุงแต่ง ให้เกิดเป็นวัตถุและสิ่งของทั้งหลาย เช่น บ้าน รถยนต์ โทรศัพท์มือถือ คอมพิวเตอร์ เสื้อผ้า เป็นต้น รวมทั้งร่างกายคน สัตว์และพืช เป็นต้น ขึ้นมา โดยวัตถุเหล่านี้เราไม่สามารถไปรู้ได้อย่างละเอียด ว่ามันอาศัยเหตุปัจจัยอะไรบ้างมาปรุงแต่งให้มันเกิดขึ้นมา **แต่เราอาศัยการพิจารณาด้วยเหตุผลได้ว่า มันต้องอาศัยเหตุและปัจจัยมาปรุงแต่ง มันจึงเกิดขึ้นมาได้** มันไม่สามารถเกิดขึ้นมาได้เองลอยๆ และเมื่อมันเกิดขึ้นมาแล้ว มันก็มีความเสื่อมสภาพอยู่ตลอดเวลา และในที่สุดไม่ช้าก็เร็ว สภาพหรือลักษณะของวัตถุทั้งหลาย ก็ต้องแตกสลายหายไป และวัตถุธาตุทั้ง ๔ ที่มาปรุงแต่ง ก็จะแยกกลับไปเป็นธาตุตามธรรมชาติดั้งเดิม ซึ่งนี่ก็แสดงถึงความจริงว่า วัตถุทั้งหลายเป็นอนัตตา

ตั้งแต่อดีตชาติ (คือหลายหมื่นหลายแสนชาติมาแล้วจนนับไม่ถ้วน) **ได้นำเพ็ญบารมีเพื่อตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า ซึ่งชาติสุดท้ายได้เกิดมาเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ และมาตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าขึ้นมา**”

รวมทั้งก็ยังนำเอาหลักกรรม หรือเรื่องการเวียนว่ายตายเกิดเพื่อรับผลกรรม รวมทั้งเรื่องเทวดา นางฟ้า เรื่องเทพเจ้า เรื่องนรกใต้ดิน สวรรค์บนฟ้า เป็นต้น ที่เป็นคำสอนของศาสนาพราหมณ์ เข้ามารวมเป็นคำสอนของพุทธศาสนาอีกด้วย **ซึ่งนี่ก็คือการยอมรับ เรื่องจิตหรือวิญญาณของคน และสิ่งที่มีชีวิตทั้งหลายว่าเป็นอนัตตา** ตามหลักคำสอนของศาสนาพราหมณ์นั่นเอง

นี่เองที่ทำให้พุทธศาสนาในสมัยนั้นเริ่มเจริญขึ้น เพราะได้รับการยอมรับจากศาสนาพราหมณ์ในยุคนั้น คือคำสอนส่วนใหญ่จะเหมือนกับหลักของศาสนาพราหมณ์ คือเรื่องกรรม เรื่องการเวียนว่ายตายเกิด และเรื่องเทวดา นางฟ้า พระอินทร์ พระพรหม เป็นต้น รวมทั้งเรื่องการปฏิบัติตามหลักอริยสัจ ๔ เพียงแต่มีจุดหมายสูงสุดต่างกันเท่านั้น คือของพราหมณ์นั้นเมื่อหมดกิเลสหรือกรรมแล้ว ก็จะกลับไปรวมอยู่กับพระพรหมชั่วนิรันดร์ **แต่ของพุทธจะสอนว่าเมื่อหมดกิเลสหรือกรรมแล้วก็จะไม่กลับมาเกิดให้เป็นทุกข์อีก ที่เรียกว่านิพพาน**

ต่อมาพุทธศาสนาที่ประยุกต์ขึ้นมาใหม่นี้ ก็ได้เจริญรุ่งเรืองขึ้นมาในอินเดียอยู่หลายปี ซึ่งก็ได้มีการนำหลักคำสอนใหม่นี้บันทึกเป็นตำราเอาไว้ โดยไม่ทิ้งคำสอนดั้งเดิมของพระพุทธเจ้า ที่แม้จะศึกษาแล้วไม่เข้าใจก็ตาม และมีการนำออกไปเผยแพร่ยังประเทศต่างๆ ทั่วโลกด้วย ก่อนที่จะเสื่อมลงและสาบสูญไปจากอินเดียในที่สุด

นี่เองที่ทำให้ยังมีคำสอนที่แท้จริงของพระพุทธเจ้า ซ่อนอยู่ในคำสอนที่แต่งขึ้นมาใหม่ ที่สืบต่อมาจนถึงรุ่นเราในปัจจุบัน ซึ่งในยุคใหม่นี้ก็ได้ท่านพระอาจารย์พุทธทาส ที่ได้ศึกษาค้นคว้า จนพบคำสอนที่แท้จริงของพระพุทธเจ้า และได้นำมาเผยแพร่ จนทำให้ปัญญาชนของโลก ได้พบคำสอนที่แท้จริงของพระพุทธเจ้าได้อีกครั้ง แต่ปัญญาชนสมัยนี้